

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petje), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Naš shod v Mariboru.

Zadnje nedelje, dne 3. septembra proti poldnevju je bilo, in ulice mesta Maribor so začele postajati živahnije. Krepke in lepe postave kmetskih mladeničev in mož so se prikazovale v vedno večjem številu po naših ulicah ter vzbujale pozornost mestnih prebivalcev. Proti eni uri popoldan se je vse premikalo proti južnemu kolodvoru. Bratje naši iz Kranjskega so prišli s posebnim vlakom in šli smo jih pozdravljat. In z vsakim naslednjim vlakom prihajali so novi udeleženci. Brate iz Koroške je vodil njih dični poslanec g. Grafenauer, bilo jih je okoli 200. Vzoren red je vladal povsod, kjer so se pokazale čete naših mož in mladeničev. Nemei so z občudovanjem zrlji na te množice in se niso upali ganiti.

V frančiškanski cerkvi smo opravili popoldansko službo božjo. Pozdrav je govoril o. Kasijan Zemljak. Potem so si udeleženci ogledali mesto. Kranjski Slovenci pa so šli v stolno cerkev ter tamkaj položili ob spomenik knezoškofa Slomškega venec z napisom: „Ljudskemu škofu, kranjski Slovenci.“ Proti 6. uri zvečer se je zopet začelo vse zbirati v Narodnem domu, kjer se je pričel koncert. Svirala je godba, šentpeterski tamburaši so udarjali na tamburice, krasno so peli pevec iz Sv. Jurija v Slov. goricah in sodelovalo je pevsko

društvo „Maribor“. G. dr. Korošec je pozdravil vse udeležence, ki so prihitali na shod iz bratske nam Kranjske, iz lepega Primorja, iz vzbujajočega se Gorotana in iz zelene Štajerske. Imenoma je pozdravil državnega in dež. poslanca Fr. Robiča, kranjska deželna poslanca gg. dr. Kreka in Drobniča ter deželnega poslanca koroškega g. Grafenauerja. Potem je odzdravil g. dr. Krek in za njim so nastopili govorniki iz vseh krajev in kronovin ter izročali navzočim zborovalcem svoje pozdrave. Naši mladeniči so se tudi tokrat odlikovali kot izborni govorniki. O tem še bomo natančneje govorili.

Drugi dan je bila v krasno opravljeni fračiškanski cerkvi služba božja in propoved. Slavnostni govornik g. dr. A. Medved je z velikim zanosom in s plemenito navdušenostjo govoril o krščanski omiki.

Ob 8. uri se je začelo poučno zborovanje v veliki dvorani Narodnega doma. V imenu Posojilnice, ki je lastnina Narodnega doma, je v prisrčnih besedah pozdravil vse zborovalce načelnik Posojilnice gosp. dr. Fr. Rosina ter želel posvetovanju mnogo uspeha. Predsedoval je predsednik Slovenske krščansko-socialne zveze gosp. dr. Krek. Zborovanje se je vršilo od 8.—12. ure in od 2.—6. ure popoldne. Iz vseh krajev slovenske domovine je došlo

veliko število brzojavnih in pismenih pozdravov.

Čeravno je zborovanje vse skupaj trajalo polnih osem ur, vendar so zborovalci vstrajali in sledili z veliko pozornostjo in globokim zanimanjem raznim predavanjem in govorom. Vse, kar se tiče društev in karkoli bi naj društva storila v izobrazbo in blagor ljudstva, o vsem tem je bil govor.

Slikovito je bilo to posvetovanje! Bil je res, kakor so se govorniki izražali, pravi ljudski zbor, ljudski parlament. Zdaj je govoril kmetski mladenič, zdaj veleposestnik, duhovnik, tovarniški delavec, vseučilišni dijak, profesor, trgovec: najrazličnejši stanovi so nastopili po svojih zastopnikih pri posvetovanju.

Posebno burno in prisrčno so pozdravljali zborovalci kmetske govornike in vseučilišnike. Zastopani sta bili slovenski katoliški vseučilišni društvi „Zarja“ iz Gradca in „Danica“ iz Dunaja, kateri sta s tem pokazali, da njeni člani želijo tesne zveze z ljudstvom, katero ljubijo in za katero hočejo tudi delovati.

Govorili pa so o predmetih: 1. Stanovska in mladinska organizacija, poročal Fr. Sal. Gomilšek. 2. Izdajanje in razširjanje časopisov, knjig in poljudnih knjižic, član „Zarje“ Fr. Kotnik. 3. Kako organizovati branje časopisov in knjig, član „Danice“ Vinko Marinko. 4. Socialni kurzi, dr.

Človek si mora znati pomagati.

(Humoreska. Spisal Divaški.)

„Grom in strela!“ zarenči uradnik Sladkosnedež, „ravnatelj gre. Hitro pospravite vse, da ničesar ne vidi, kar v koš s posodo, pa papirja po vrhu. Tako in zdaj pridno pišimo!“ Vsak sede k svoji mizi in marljivo drčijo peresa po belem papirju.

Neomejeni vladar pisarne je ravnatelj Hudogled, natančen in strog gospod, strah podložne mu četvorice uradnikov. Pisarniški zrak dihajo in pole papirja črnijo, kakor rečeno, štirje uradniki: Sladkosnedež, Debeluh, Pečenjak in Dobrojed. Ne smemo pozabiti še Poslušnika, dolgoletnega pisarniškega služabnika. Mož zasluži v popolni meri svoje ime, le škoda, da je nekoliko gluh, kar pa ni čuda, saj že nosi blizu sedem križev dan na dan v pisarno.

Usoda je vse te naše znance pred dolgo vrsto let prinesla od vseh vetrov sveta v našo pisarno. Obvarovala je četvorico uradnikov sladkosti in bridkosti zakonskega jarma, obdarovala pa ravnatelja z dolgojezično Evino hčerjo, ki je po govoričenju zlobnih ljudij popolnoma strahovala stro-

gega Hudogleda, da, govorili so jeziki, da se Hudogled doma spremeni v Milogleda. Pa saj pravim, hudobni jeziki! Vsekako pa je bil Hudogled uradnikom syarilen vzgled. Ni čuda, da so imeli uradniki-samei skoro vedno nekaj maka v svojem žepu in da so si v odsotnosti ravnateljevi privoščili marsikaj dobrega. Ni čuda, da je nekega jutra zagledala pisarna nove stole, ker so stari postali preozki.

Polagoma so se navadili, da so se nekoliko pred osmo uro zbrali v pisarni, kjer jih je že čakal Poslušnik. Vsak je dal nekaj drobiža in služabnik jo je odkuril v bližnjo gostilno. Kmalu je stala pred uradniki zahtevana malica. Sedaj se je začelo pravo delo. Gospodje so jedli s prav mirnim srcem kakor za stavo, s sladko zavestjo, da stoji skrbni Poslušnik na straži. Seve se je mnogokrat zgodilo, da je nakrat služabnik prihital ter naznanil prihod ravnatelja: „Ravnatelj gre!“ Takoj so spravili posodo v papirni koš, jo pokrili s papirjem ter zasedli svoja mesta.

„Dobro jutro, gospodje!“

„Dobro jutro! klanjamo se gospod ravnatelj!“

„Že pridno pri delu?“

„Da, kakor vidite, g. ravnatelj!“

S temi besedami je pozdravil Hudogled vsak dan svoje podložnike in tako se je vselej odzvala četvorica uradnikov. Medtem je Poslušnik že odnesel koš iz pisarne, ga izpraznil in obral kosti, katere so uradniki pustili.

Zgodi se pa, da Poslušnik zboli. Tako torej so izgubili uradniki svojega stražnika. Ko so se drugo jutro mastili z lepo rejenim piščetom, se vrata odpro in — ravnatelj vstopi.

„No, kaj pa to?“

Kaj se je naprej godilo, to raje zamolčim. Le toliko povem, da so tisti nesrečni dan uradniki prav potrti in poparjeni lezli domov in da je drugo jutro malica ob osmih izostala. Zvečer pa je četvorica iskala tolažila v hiši plačanega gostoljubja ter skušala svojo žalost potopiti v kislem evičku.

„Bratje, kolegi, tako no gre dalje“, začne Sladkosnedež.

„Ne gre. Kdo ve pomoči?“ vpraša Debeluh.

„Hm, trije zajtrkujemo, eden stoji na straži,“ svetuje Pečenjak.

Jan. Ev. Krek. 5. Pouk o knjigovodstvu, higijeni in zakonodajstvu, član „Zarje“ Fr. Mastnak. 6. Domače in društvene knjižnice, Fr. Kotnik. 7. Društvene zabave, dr. Anton Korošec. 8. Gojitev narodnega petja, Janko Čirič. 9. Vzgoja voditeljev, Vinko Marinko. 10. Vzajemnost socialnega dela in duh vzajemnosti, Fr. Žebot. 11. Zavarovanje, Jak. Zemljič. 12. Boj proti alkoholizmu, Leop. Lénard. 13. Društva in družbe, Janez Kalan. 14. Varstvo žensk, Janez Kalan. 15. Izseljenci, dr. E. Lampe. 16. Skrb za zanemarjene otroke in kaznjence, Jož. Gostinčar. 17. Zveza, L. Smolnikar.

To so bili glavni govorniki. Pri vsakem predmetu pa so se oglasili še tudi mnogi drugi zborovalci, tu dajali nasvete in dodjali, česar govorniki niso omenili. Zborovanje je bilo vsled tega polno življenja in vrlo zanimivo!

Ob koncu zborovanja je zahteval koroški deželni poslanec g. Grafenauer besedo ter izrazil željo, da bi se drugo leto vršilo zborovanje Slov. krščanskosocialne zveze na Koroškem, in sicer če mogoče, v Žihpolju. Zborovalci so z navdušenjem sprejeli to ponudbo in, če drugo leto ne bo katoliškega shoda v Ljubljani, se vidimo v Žihpolju, če pa bo katoliški shod, pa gotovo čez dve leti!

Le zunanjo sliko zborovanja smo vam mogli danes podati, vsebino govorov še prinesemo. Zborovalcev je bilo okoli 1500. Vsi so odšli z zavestjo domov, da je bilo zborovanje za nadaljni razvoj našega društvenega življenja izredno velikega pomena. Krščanska narodna omika je našla zopet mnogo razširjevalcev. Mi gremo navdušeno naprej!

Mir je sklenjen!

Ta klic je vzradostil v torek, 29. avg., nele vojaštvo na Daljnem Vztoku, ampak ves civiliziran svet. Končana je vojska, ki je divjala dolgih 19 mesecev, oslabilo rusko moč, Japonsko uvrstila med velevlasti, rusko ljudstvo pa oslobodila jarma absolutizma. Pri mirovnih pogajanjih je delalo največ težav vprašanje o Sahalinu in o vojni odškodnini. Ruska država se je še dosti častno

in srečno izmuzala. Sahalin bodo razdelili pri 50 stopinji zemeljske širine; južni boljši del pa bo pripadal Japonski, ki ne dobi vojne odškodnine, pač pa povrnjene resnične stroške, ki jih je imela z ruskimi vjetniki. Natančnejše besedilo in podrobnosti portsmontske pogodbe se je že izvršilo. V Tokiu in drugih japonskih mestih niso nič kaj zadovoljni s pogodbo. Vršile so se demonstracije. Razburjenje se bo poglobilo, ker bo baje Kitajska dala Japoncem odškodnino 200—300 milijonov jenov za Mandžurijo. Ruski liberalni listi tudi mrzlo pišejo o miru. Premirje na bojišču je podpisano. Carju in mikadu vladarji častitajo.

Mladinska organizacija.

Mladeniški Marijin shod pri Sv. Trojici v Slov. gor. dne 20. avg. je bil kaj lep. Zastopanih je bilo 8 mladeniških Marijinih družb. Pri mladeniškem zborovanju so trije mladeniči govorili pozdrave, štirje so deklamovali, govornikov pa je nastopilo devet.

Dekliški Marijin shod pri Sv. Treh kraljih se je dne 27. avg. istotako krasno izvršil. Došlo so družbenice Marijine iz osmih dekliških Marijinih družb v jako velikem številu. Pri dekliškem shodu zunaj cerkve je deklamovalo devet deklet, z govori pa je nastopilo 10 deklet. Obširnejše pa poročamo prihodnjč.

Kupite, vzemite, berite! V Ljubljani je izšla knjiga: „Slava Mariji, ob tristoletnici prve Marijine družbe na Slovenskem.“ Knjižica je po sodbi takih, ki niso pri njej nič prizadeti, lepa in vredna tega denarja. Stane sicer 20 kr. (40 h) in ne 15, kakor je bilo naznanjeno, ker so tiskovni troški tako veliki, da bi imeli pri 15 kr. zgubo, če bi se tudi vsa prodala. Toda kakor rečeno: knjižica je tega denarja vredna že po svoji velikosti, še bolj pa po svoji vsebini. Po pošti velja 13 vin. več (skupaj torej 43 h = 22 $\frac{1}{2}$ krajcarja); toda na deset izvodov se dobi ena povrh. Naroča se v Ljubljani v Katoliški bukvarni in v Ničmanovi prodajalni.

Zdaj pa prosimo, da po knjižici pridno sezite! Naročila naj bi jo pač vsaka Mar.

družba; najbolje pa bi bilo, da bi jo imel ali vsaj bral vsak ud Marijine družbe. Kajti v knjižici se bodo navzeli družabniki pravega marijanskega duha. Glavni del knjige namreč zavzema dr. Fr. Ušeničnik popis prve Marijine družbe ljubljanske, ponatiskana z nekaterimi premembami iz „Venca“; opis, katerega velika večina družabnikov še ni brala, kajti „Venec“ je imel takrat kakih 3000 naročnikov, število udov Mar. družb samo na Kranjskem pa je nad 33.000. Pa tudi kdor ga je že bral, stori prav, če ga bere zopet in zopet; kajti iz lepih zgledov se največ naučimo.

Nikar ne recite: kaj hočem kupovati spominsko knjižico o tristoletnici zdaj, ko je tristoletnica že minula: Kajti 21. decembra, sv. Tomaža dan, bo šele 300 let, kar je bila prva družba vpeljana. Torej bi se morala tristoletnica pravzaprav šele takrat praznovati; obhajala se je zdaj le zaradi tega, ker je poletni prikladnejši čas za to.

Obračamo se torej s prošnjo do častitih vodstev Marijinih družb, naj knjižico pri shodih priporočé in nabirajo skupno naročnino, do se posameznim olajša nakup; to tembolj, ker se na deset izvodov dobi eden zastonj. Kjer se pa to ne bi zgodilo, naj goreči posamezniki sami to storé: naročé in nabirajo naročnino. Onim, ki so bili pri slavnosti v Ljubljani, bo knjižica prijazen spomin na lepo slavnost; onim pa, ki niso bili, pa v nadomestilo namesto slavnosti.

Tiskalo se je brošure 3000 izvodov, katere bi radi razprodali do zadnjega, da poleg truda ne bo še denarne škode. Ni se pa treba bati, če je boste kaj več naročili, da je bo zmanjkalo; zakaj tiskarji vedno radi znova tiskajo.

Čisti skupiček se bo obrnil, kakor knjižica sama pove, za zastavo moške Marijine družbe v Križankih v Ljubljani, ki je bila ob priliki tristoletnice blagoslovljena, in v pokritje troškov pri celi tej slavnosti, ki niso bili majhni in katere je ta družba mesto vseh drugih velikodušno naše vzela.

Tudi takim, ki niso v družbi, pa jih dobro branje veseli, bo knjižica prijetno in koristno berilo.

Torej še enkrat: „Kupite, vzemite, berite!“

„A kdo je tisti nesrečnik?“ vpraša Dobrojed in mravljinca ga izprelete pri misli, da bo morda moral na straži same sline požirati. „Ta nasvet nikakor ne velja.“

Stavili so še več predlogov, a nobeden ni obveljal. Odobrili so torej nasvet Pečenjakov in že drugo jutro je moral Sladkosnedež oditi na stražo. „Bogme! Bogme!“ je godrnjal nesrečnik, ko je otepal suho klobaso ter slišal cmokanje v sobi. Ta dan smo jih toraj zalotili v pisarni pri „delu“, ko je stražnik Pečenjak zavpil: „Ravnatelj gre!“

Zvečer so sedeli zopet v gostilni „pri kosmatem kozlu“. Tu pa je stavil Sladkosnedež zvit predlog. Rekel je namreč: „Veste, kolegi, kupimo leseno mačko pri prodajalcu igrač ter jo pritrđimo za vrati hiše, v kateri je pisarna. Le poslušajte, kaj sem zapazil: ravnatelj ima majhnega psa, kateri ga spremi vsak dan do naše hiše. Tu stopi k durim in pričakuje naukov od svojega gospoda. Gotovo ste že slišali, kako Hudogled z njim brblja. Zdaj si pa predstavljajte: Pes stopi za duri, zagleda mačko, začne lajati, mi to slišimo,

pospravimo hitro, in ko ravnatelj vstopi, je že vse v redu. Kaj mislite?“

„Sladkosnedež naj živi!“

Zvečer je že stala mačica pritrđena za vrati.

Drugo jutro so uradniki radovedno pričakovali, kaj bo. Res pes začne lajati, ravnatelj ga ostro posvari in naposled odžene.

„Izvrstno, izvrstno!“ so klicali veselo uradniki.

* * *

Nekaj časa je šlo vse po sreči, ker je pes s svojim lajanjem vsako jutro uradnike svaril. A nekoč je bil kužek slabe volje, ker ga je gospod nemilostno odpustil. Razjarjen zgrabi nesrečno mačko, jo odtrga in v par trenutkih stoji pred vrati pisarne, katere je ravnatelj ravno odprl. Ko blisk se zažene pes z mačko v gobcu proti ravnatelju. A pri tem mu je bil koš na poti in o groza, koš se zvrne — uradniki so odreveneli — posode so zazvenčale in kosci so se daleč razleteli po sobi. Pes je z mačko srečno dospel k gospodu ter mu položil mačko pred noge.

„Kaj je to, gospodje?“ Čelo se ravnatelju zmračí, hude poglede meče po okamenelih uradnikih.

Prvi se obrabi Sladkosnedež:

„O ti preklicano seme, ta služabnik, ta Poslušnik! Premislite si, gospod ravnatelj, pred nekako šestimi meseci ste si dali prinesti zajutrek v pisarno in posodo je ta nepridiprav, ta Poslušnik vtaknil v koš, pa jo je slednjič notri pozabil. O ta nepridiprav!“

„Hm, to zna biti,“ pravi na srečo pozabljeni ravnatelj, ki je res nekoč v pisarni zajtrkoval, ko ni doma zaradi preloma hišne postave za pokoro zajutreka dobil. „Glej ga! pa čudno se mi zdi, da sem celo pečenko in klobase zajtrkoval, kojih ostanke tam-le vidim; no, pa kakor rečeno, to že zna biti.“

Uradniki so bili rešeni. Sladkosnedež je kot za svojo hladnokrvnost dobil mačico v večni spomin. Mačice namreč niso hoteli več rabiti, ker se jim je zdela igra le prenevarna. Kako pa so si nadalje pomagali, vam bom mogoče drugič povedal.

Slovinci, snujte še posojilnice!

Pod naslovom: Štajerski Slovinci, snujte še posojilnice! čitamo v „Sl. Z.“ članek, s kojega posnemamo sledeče:

Pisec teh vrstic (L.) je pred 10 in več leti priporočal, da imej vsak sodni okraj svojo posojilnico. Da bi pa en sam tak okoliš imel več posojilnic, tega si pa ni upal priporočati. Tudi se za slovenske razmere ni upal ogrevati za znano Raiffeisenovko, načelo, da bi vsaka župnija imela svojo posojilnico. Časi so se pa spremenili in časi so tudi naše nazore predrugačili . . . in v zadevi števila posojilnic, kolikor naj jih namreč slovenski narod ima. Naši nazori so zdaj, da je za velike sodne okraje na Slovenskem premalo, ako imajo le po eno posojilnico, marveč naj pride že na kacic 10.000 duš en denarni zavod te vrste. Zakaj? Kar imamo slovenskih posojilnic, vse skoraj dobro vspevajo in dobro gospodarijo. To tudi morajo storiti, ker pazi na nje oko postave, oko davčnih gasposk, oko avtorizovanega revizorja, ki ima sodišča v zaslonbo in ker pazijo na nje domači odborniki in nadzorniki ter tudi ljudstvo samo.

Ako pa vidimo, da katera nova inštitucija dobro vspeva, dobimo veselje do nje in radi število teh novih naprav pomnožujemo. Nasprotno pa radi opuščamo stvari, ki se niso obnesle, n. pr. konsumna društva na kmetih, od katerih je bilo zlasti več na Kranjskem (pa tudi na Štajerskem) po kratkem življenju pokopanih. Nasprotno je pa s kranjskimi posojilnicami, katerih je že nebroj v tej deželi in katere dobro vspevajo, veliko posojujejo in še več dobe v shrambo denarja, tako, da jim ga celo preostaja. Na Štajerskem je precejšnje število posojilnic, pa precej starih, dokaj močnih. Vendar pa ima slovenski Štajer, ki je tako velik kakor Kranjska, nekako le eno tretjino toliko posojilnic, kakor sleunja. Osobito ima premalo Raiffeisenovk, dočim je ravno Kranjska bogata na Raiffeisenovskih posojilnicah.

Kakor smo že zadnjič omenili, je za velike sodne okraje, kakoršni so ptujski s 60.000 stanovalci, ali mariborski, slovenjebistriški in drugi, premalo to, ako imajo le eno ali dve posojilnici. Z narodno-gospodarskega stališča tudi ne odobrujemo, da so cele dekanije (Zavrč, Vuzenica) brez posojilnice. Ob nemški meji, ob Muri in Dravi morala bi vsaka župnija imeti svojo posojilnico. Zato pozivljamo vse domoljube v teh krajih, da se podajo na delo in da osnujejo po časi še kacic 20—40 posojilnic na Slovenskem Štajerju. Truda ni toliko niti z ustanovitvijo, niti z vodstvom! Ustanovni stroški se po navadi pokrijejo že v prvem letu z dobičkom.

„Narodni gospodar“ glasilo „Zadružne zveze“ v Ljubljani dostavlja:

S teh stavkov se razvidi, da postaja pomen rajfajzenovk vedno bolj viden in umevan — tudi po tistih, ki so se zmirom ogrevali samo za velike „Schultze-Delitsch-eve“ posojilnice, ki so n. pr. ravno na Štajerskem mnogo slovenskega kapitala koncentrirale v glavne kraje pojedinih okrajev in so v takih, po največ nemčurških mestih in trgih, postale najmočnejše davkoplachevalke — s slovenskim denarjem — v prid pomemčenih trgov in mest.

Sicer pa pravimo, da je treba ustanoviti na Slovenskem Štajerju še ne samo kakih

20—40 posojilnic, temveč še vsaj 70 posojilnic.

A tudi v drugih pokrajinah naše slovenske zemlje še je treba mnogo novih posojilnic, n. pr. še je celo na Kranjskem primernih krajev za okroglo 60 rajfajzenovk; nadalje še primanjkuje rajfajzenovih posojilnic koroškim Slovincem, Goričanom — istotako pa tudi v Istri in Dalmaciji.

Morda priobčimo v kratkem seznam onih krajev, kjer bi se naj še ustanovile posojilnice.

Pozivamo rodoljube v takih krajih, naj ne odlašajo z ustanovitvijo.

„Zadružna zveza“ preskrbi vse potrebno; z navadno dopisnico se jej naj naznani, da se namerava ustanoviti rajfajzenovka.

Takoj dpošlje uzorna pravila — z natančnim navodom za prve korake.

Napravi tudi vse potrebne vloge — na trgovsko sodišče za vpis v zadružni register, na finančno oblast za priznanje pristojbinskih olajšav itd.

Novi posojilnici preskrbi vse potrebne tiskovine, knjige, blagajno, štampljo, napis i. t. d.

Takoj za pričetek da Zadružna zveza posojilnicam pričetni kredit do zadostnega zneska — za naprej pa ji otvori seveda tekoči račun, da ji toraj nikdar ni treba v skrbeh biti, kje da dobi denarna sredstva — in kje naloži odvisne novee.

K prvemu uradnemu dnevju pošlje svojega uradnika, ki ima nalogo, da pokaže in pojasni odbornikom pravilno poslovanje in vknjiževanje.

„Zadružna zveza“ v Ljubljani daje toraj pri ustanovitvah popolno pomoč, s čim se ustanoviteljem delo zelo olajša.

Na noge rodoljubi!

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Dalje)

V zakristiji, kjer jo vhod v kupolo, se nam vsiljuje več vodnikov, kateri so res vsiljivi in sitni. Komaj pridemo do sredine kupole, začne se eden gospodov tresti in pravi, da višine ne more prenesti, ker se mu v glavi vrti in moral se je vrniti. Nad cerkvijo sv. Petra ni rušta, ampak je večinoma tlak, raven, s cementom in smolo umetno, napravljen, in zaradi tega je mogočna kupola od štirih strani silno lepa videti.

Ko sva s č. g. K — po tej slavni kupoli po raznih mnogih stopnicah hodila, pride za nama nek dunajski inženir, in ko si na klopi malo oddahnemo, je pripovedoval, da je že danes četrtočas tukaj in te umetne krasne stavbe nikoli dosti preštudirati ne more. Po naporni hoji pridemo celo na vrh v kupolo pod križem, v kateri ima 18 mož prostora. Vodniku dala sva vsak po eno liro, pa ni hotel vzeti, temveč je od vsakega 3 lire zahteval. Pa g. inženir, ki je te rimske postopake poznal, je hitro izposloval, da mora biti s tremi lirami zadovoljen.

Ko sem iz višine po mestu gledal, obhajali so me žalostni občutki, kolike izpremembe so se v Rimu od časa Kristusovega rojstva godile! Vsak kamen, vsaka ped zemlje, premnoge stare monumentalne stavbe nas spominjajo velikih svetovnih in cerkvenih dogodkov zgodovine. Mesto Rim je bilo večkrat porušeno in kruti rimski cesarji so mučili na tisoče in tisoče kristjanov in večkrat so mislili, da je kristjanov konec, pa besede Zveličarjeve, da vrata

peklenška cerkve premagala ne bodo, bodo ostale resnične do konca sveta.

V času cesarja Avgusta je bilo v Rimu poldrugi milijon ljudi, leta 1377 je bilo samo 17.000, leta 1527 je bilo 30—40.000, l. 1600 že 169.729, l. 1700 že 141.781 in v Napoleonovem času 1812 je bilo 117.882 in sedaj je okoli 508.543 ljudi. Dandanes, ko je rimsko mesto pod posvetno vlado, ima značaj kakor velika mesta sploh. Pod vlado papežev je bilo mesto brez dolgov, dandanes pa ima dolga, da se človek že številik ustraši.

V mestu je vse zelo drago. Govedina stane 1 kg 2 liri t. j. 1 gold. in seženj drv z vejami vred okoli 12 do 15 gold. Les za stavbo je pa tudi zelo drag in le vino in sočivje je po ceni.

Laško priprosto ljudstvo zelo skromno živi in čeravno ima velike davke, je vendar za svojo domovino zelo vneto.

Čudil sem se, da je v laških mestih že povsod toliko žganjarij, ko je vendar vino po ceni in ravno v takih žganjarijah se vidi, da tudi po Laškem nesrečno žganje v nravnem življenju prinaša nesrečo.

Drugi dan, 4. sušca, smo se peljali v cerkev sv. Sebastijana. Med potjo je kapelica in spomenik, kjer se je Kristus sv. Petru prikazal, ki je hotel iz mesta zbežati, in ga vprašal „Kam greš?“ Tam na kamenu, kjer je Kristus stal, ste vtisnjeni nogi. V cerkvi sv. Sebastijana sem videl razpelo, s katerega je Kristus sv. Filipu Neri govoril.

(Dalje prih.)

Razne novice in druge reči.

Naše misli. V Krškem na Kranjskem izhaja list „Slovenska zadruga“. Parkrat je sedaj izšel v precej pičlem obsegu, in urednik se zavoljo tega opravičuje, češ, sedaj ne bom delal, sedaj imam jaz počitnice. Naše misli bodo danes tudi pičle, pa ne ker so imeli uredniki počitnice, ampak nasprotno, velikansko dela za sestanek Slov. krščansko socialne zveze dne 3. in 4. sept. v Mariboru. Sestanek je bil veličasten ter nadkrilil vsa naša pričakovanja. O tem se še pomenimo! Do tistega časa ostanite nam zdravi!

Bralna društva, pristopite k „Slov. kršč.-socialni zvezi“. Za napredek in razvoj bralnih društev si je „Zveza“ pridobila že veliko zaslug. Po nje prizadevanju se je po Slovenskem ustanovilo veliko novih društev. V svoji knjigi „Poročilo o I. shodu slovenskih nepolitičnih društev“ je podala za naša društva krasno navodilo, kako se snujejo in uspešno vodijo. Z „Zbirko ljudskih iger“ je silno pospešila zanimanje do dobrih predstav po vsem Slovenskem. Z „društvenim koledarčkom“ je znova dala ndom društev kaj potrebno knjigo, ki izborna služi vsem, ki delujejo v društvih. In veliko poučno zborovanje minolo nedeljo in ponedeljek v Mariboru z vele-pomenljivim vzporedom za naša društva je sijajen dokaz, kako uspešno deluje „Zveza“ in kolikega pomena je njeno delo za pravi razvoj društvenega življenja. Zato pa si naj v čast šteje vsako bralno društvo biti član „Zveze“. Mnogo še je društev po Južnem Štajerskem, ki še niso pri „Zvezi“. Naj tudi vsa ta društva pošljejo zastopnike v Maribor in ob priliki poučnega zborovanja lahko prijavijo svoj pristop k „Zvezi“. Le v velikih, vseslovenskih organizacijah počiva naša moč in je zagotovljen uspeh. Taka

organizacija pa je gotovo slov. kršč.-soc. zveza.

Iz Koblja na Pohorju. Kar kdo obljubi, mora tudi izpolniti, ako hoče biti mož beseda. Znano je vsem ljudem, da je mladi puščavnik lansko leto dopisoval v „Naš Dom“. Kaj pa je zdaj, da ni iz Koblja ničesar več slišati? Najbrž se je zbal nasprotnikov, kateri so bojda rekli, če ga dobijo v svojo pest, živel ne bode več. Zavoljo teh groženj pa je rajše odpotoval iz Koblja. Gospod urednik, s tistim zakladom v kleti ne bo nič, in bralno društvo je tudi fuč! Dolgo sem čakal, da se bode kdo oglasil, a vse je molčalo, kakor riba v vodi. Šapramiš, ali bi ravno tukaj na Koblju morali spat in se pitati s ptujskimi telesi? Vzel sem pero v roko in nekaj moram zapisati v „Naš Dom“. Občinske volitve smo imeli tukaj pred kratkim, v občinskem odboru so štirje „Štajerčevi“ nazadnjaki. No, pa naš trgovec Lešnik bode zdaj nobel, ker je občinski namestnik! Za župana je izvoljen tukaj Matija Čapl, kmet nad gradom, naroden mož. Tako mislim, da bo za danes dovolj, ob priliki pa že več. Z Bogom in na svidenje. — Kebljčan.

Velika Nedelja. V Trgovišču je bilo dne 13. avg. blagoslavljanje nove kapele v čast presvetemu Srcu Jezusovemu, katero jo dala postaviti obitelj g. Simona Meško. Z veliko častjo je bila podoba presv. Srca Jezusovega spremljana iz cerkve; vdeležili so se tudi štirje duhovniki in mnogo ljudstva te slovesnosti, med potjo je igrala gasilna godba lepe koračnice. — V Senškem vrhu pa je dala postaviti Marija Meško iz Trgovišča lepo kapelico s pomočjo dobrotnikov. V kapelici je podoba presv. Srca Jezusovega, katero je kupil in daroval g. Simon in Ana Fistravec iz Trgovišča. Blagoslovila se je kapelica dne 15. avg., blagoslavljanja se je udeležilo pet duhovnikov in velika truma ljudi.

Nova Cerkev pri Celju. Naša dekliska Marijina družba je romala v nedeljo, dne 20. avgusta v Petrovce v jako obilnem številu. Zvečer smo imeli pridigo, pete lavretanske litanije in končno smo zapele nekaj Marijinih pesmic. Drugo jutro ob 6. uri je bila sv. maša in skupno sv. obhajilo. Ob 8. uri je bila zopet maša. Ob 9. uri je bila slovesna sv. maša, pri kateri je pevski zbor Marijine družbe pel premile, v srce segajoče pesmi. Prej bila je tudi pridiga. Naš čast. g. duhovni voditelj so nam govorili o Mariji Petrovski, da naj bi ji me podarile te cvetlice: prvo rudečo rožo, ki pomeni ljubezen do Marije, drugo modro vijolico v spomin ponižnosti deklet, in tretjo belo lilijo v znamenje, da si hočemo ohraniti nedolžnost in čistost srca. Po sv. maši je dekliski zbor zapel še več prekrasnih pesmic Mariji Petrovski v slovo. Za to slavnost, ki nam bode ostala v vednem spominu, se moramo zahvaliti našemu g. voditelju. Vse deklisce Marijine kličemo: tisočera jim hvala, naj jih Bog vsemogočni ohrani še mnogo let pri Novi cerkvi.

Dobrna pri Celju. Že dolgo ni videla Dobrna toliko odličnih gostov v svoji sredini, kakor dne 27. avgusta o priliki veselice bralnega društva. Šmarčanov je prišla cela procesija, na čelu jim vrli mešani zbor. Šaleška dolina je bila isto dobro zastopana, posebno dijakov je bilo veliko. Bila so zastopana tri akademična društva. Nadalje smo videli Celjane, Vojničane, Galičane itd. Šmartinski pevski zbor pel je izborno kakor vedno; videlo se mu je, da dobro napreduje.

Po pozdravu gosp. predsednika govoril je g. I. Hribar iz Vojnika o narodnosti in domovini. Kazal je na velike zasluge, katere si je pridobil slovenski narod na polju prosvete. Spominjal se je 300 letnice Marijinih družb v Ljubljani, shoda slov. kršč. soc. zveze v Mariboru in Prešernove slavnosti, ko hoče slovensko ljudstvo počastiti svojega največjega pesnika s prekrasnim spomenikom. Drugi govornik, g. dr. Kukovec iz Celja navduševal je poslušalce k dejanski ljubezni do naroda. Omenjal je celjske nemške poulične izgrede ter svaril pred takimi ljudmi. Priporočal je kot uspešno sredstvo zoper enake napade ravnanje po geslu: Svoji k svojim! Spominjal se je tudi dobrnskih občinskih volitev, katere bi se imele vršiti že davno, a so se po kričih naših nasprotnikov zavlekle. Opominjal je navzoče, delati na to, da bodo v občinskem zastopu domači narodni odborniki. Oba govora sta bila z navdušenjem sprejeta. Gosp. predsednik je zahvalil oba gg. govornika, na kar se je začel srečolov in se je izigrala velika stenska ura. Med prosto zabavo pri Korenu slišali smo še raznovrstne govore. Med drugimi sta govorila g. župan Skaza iz Velenja in g. vseučiliščenik Pušenjak v imenu dijaštva. — Dobrnski nemčurji so najeli izzivače, da bi povzročili izgrede, a so žalostno pogoreli. Eden, ki jih je ubogal, letel je na zrak in sedaj je v Celju v neprostovoljnem prostem stanovanju, tisti pa, ki so ga našuntali, se mu smeji, da je šel po kostonje v ogenj. Videli smo pri tej priložnosti zopet, kako visoko nadkriljuje slovensko ljudstvo nemčursko privandrance v olik. Če hajlajo nemčurji na Dobrni noč in dan, se noben vrabec za nje ne zmeni, pač pa morajo nemčurji pri vsaki slovenski slavnosti pokazati svojo nemčursko šnopsarsko surovost s tem, da nam pošiljajo svoje razgrajače. Sram vas bodi! Sicer pa pravijo, da je to „nemška“ omika. Iz srca vam jo privoščimo, samo nas ne nadlegujte z njo!

Novo bralno društvo se je ustanovilo preteklo nedeljo v Št. Iju pri Velenju. Največ zaslug imajo za novo društvo šentiljski mladeniči. Tudi na otvoritvenem shodu so navdušeno govorili za društvo.

Iz Dobja. Tukajšnji „Štajerčevi“ junaki so se zopet pokazali v št. 17 ptujске giftne krote. Iztuhtali so zopet nove laži, katere so večje od njih samih. Ne bomo jim odgovarjali, ker so že tako neumni, da se vsak trezno misleč človek sramuje, s takimi neumneži se pečati. Zakaj ste tako dolgo molčali? Le dokažite le! In pridite po obljubljeni denar, bodete še vsaj imeli za žganje, za katerega se radi ponašate. Da bi naš g. župnik katerega prosili, da bi se za njih potegoval, to je grda in nesramna laž, katero skupaj spraviti so zmožne le „Štajerčeve“ butice. Podpisati ste se pa pozabili! Ali vas je sram? Pa mi dobro vemo, komu voda v grlo teče. — Anton Teržan, mladenič.

Iz Zágorja. Kmalu bode zopet dolgočasna jesen, posebno pa letos, kajti sadja ne bo skoraj nič in poljski pridelki so slabi. Pri nas je pa skoraj vedno taka jesen, gledé narodne omike. Tukaj se vlačí jesenska megla pristašev ptujске giftne krote. Mala je sicer naša župnija, toda narodnih nasprotnikov in svete vere je pa mnogo v njej. Kmetje, kar jih je dobrih, se premalo brigajo za narod. Oprostite toraj, ako navedem nekaj teh filozofov, akoravno niso vredni. Gg. Jože Teržan, Fr. Zimšek, I.

Bevc (kmetje) in velezaslužni g. I. Martinc, kovač, ter še kmetski fant Miba Teržan na Topolovem. To je sedanost! Naj zadostuje za sedaj, drugič pa navedem še kaj bolj slavnega od teh gospodov. Kako da živijo, je lahko vsakemu znano. Kje si slovenski narod? — Narodna deklica.

Sokolska slavnost v Rajhenburgu. Nedelja 27. avg. ostane nam Rajhenburžanom v neizbrisljivem spominu. Brežiški Sokol je izletel iz Brezic in priletel v Rajhenburg. Tu smo ga nad vse iskreno sprejeli. Slavoloki, konjeniki, topiči, godba, gasilno društvo, vse, vse je pripomoglo, da je bil sprejem kaj slovesen. Pozdravljale so Sokole gospice Josipina Rajnhofen, Anica Matko, župan rajhenburški, načelnik gasilnega društva g. Kunej in mnogo drugih. Sokol je izvrstno telovadil, vse se mu je čudilo in ga hvalilo. Na zabavnem prostoru je pozdravil Sokola g. župnik rajhenburški s prekrasnimi besedami, ljudstvo je pripravljalo Sokolu burne ovacije. Vse je bilo enega mneuja, da naj namreč brežiški Sokol zmiraj tako vrlo prospeva in še večkrat prispe v naš naroden trg. Društva in gostje so prišli od raznih strani, da pozdravijo vrle, mlade Sokole. Krepkemu Sokolu pa kličemo bratski Nazdar!

Slovenski romarji v Nemški državi. Predragi „Naš Dom, dovoli mi, da ti opišem naše slovenske razmere v daljni tujini, in sicer naše romanje iz Hamborna k Mariji Kevelaer, na zelo slovesen Marijin božji pot v Nemčiji. V nedeljo, dne 20. avgusta se je pomikala okoli 1000 oseb broječa procesija, obstoječa iz mnogoterih narodnosti, proti postaji Neumühl. In med temi številnimi romarji se nas je tudi zbralo samih Slovencev okoli 300 oseb pod zastavo sv. Barbare, patrone slov. rudarjev. S slovenskimi molitvami in petjem smo častili Marijo celi dolgi pot iz cerkve v Hambornu pa do cilja našega romanja, v Kevelaer. Prišedši v Kevelaer na postajo smo se spet razvrstili v vrste, in med glasnim ubranim petjem v našem milem slovenskem jeziku korakali na kraj, kojega si je Marija zbrala in posvetila z mnogimi čudeži. Obiskali smo milostno kapelico, Marijino cerkev, kapelico sveč, v kateri se tudi nahaja ena sveča, ki je okoli 4 metre dolga in zelo težka, in druge mnogoštevilne sveče, darovane od procesij, ki vsak dan mnogoštevilno prihajajo k Mariji. Večkrat pride po 12 procesij na en dan. Obiskali smo tudi prekrasne kapele križevega pota, ki je razvrščen po krasni kevelaerski ravlini. Ob koncu križevega pota smo imeli slovensko pridigo na prostem in potem slovesne litanije v farni cerkvi. Na večer smo se udeležili tudi prekrasne procesije z lampijoni. In na sklep tega krasnega dneva so donele lepe slovenske pesmi do polnoči pred milostno kapelico. Dne 21. avgusta smo se podali po slovesni sv. maši spet v procesiji na kolodvor in domov.

* * *

Koroške misli. To je bila velika suša letos na Koroškem. Pa bi še ne bil prišel dež, ako ne bi bila nesla dva moža iz Švabeka firtel vode in masel peska k vrbskemu jezeru in oboje vsula in vlila v jezero. Ko sta to napravila, pa se je hitro za njima vlil dež. In tako smo dobili dež. To je na Koroškem ljudska vera. Na Koroškem ljudje sploh radi verjamejo. Vsak nemškutar hvali svojo robo — naši ljudje pa mu verjamejo — tako mu verjamejo pri volitvah, v pro-

dajalni, v gostilni itd. Ljudska vera je tudi, da človek ne more izhajati, če nemški ne zna. In še več takih ver je med Korošci. Jaz pa pravim, da se mora človek prej prepričati, predno kaj verjame. Zato pa je treba, da naši ljudje bolj berejo, da bodo tudi vedeli, kaj drugi ljudje po svetu pravijo, pa ne samo to, kar nam naši preljubi koroški nemškutarji pridgajo. Zato pa naj ga ne bo zavednega slovenskega fanta na Koroškem, ki ne bi imel naročenega poštenega slovenskega časnika. — In potem bo sčasoma prišla druga vera nad slovensko koroško ljudstvo.

Državnozbornske volitve za kmetijske občine celovško-velikovškega volilnega okraja so razpisane na dan 10. oktobra t. l. Opozorjamo torej že danes naše gg. zaupnike, da naj v prvi vrsti pazijo na volilne imenike. Dobro naj jih pregledajo, da ne bo kdo izmed naših volilcev izpuščen in pa da ne bo kak nasprotnik, ki nima pravice voliti, v volilnem imeniku. Paziti je posebno treba, da se ne zamudi čas reklamacij. Nemško-nacionalni kandidat bo baje, kakor povzamemo iz uradne „Klagenfurter Ztg.“, posestnik na Miklavčevem, Friderik Seifritz. Vsa pojasnila glede volitev daje politično društvo v Celovcu. V pravnih zadevah, tičočih se volitev, daje vsa pojasnila, seveda brezplačno, g. dr. Janko Brejc v Celovcu.

Spodnji Dravograd. Kakor je bila pri nas lanska letina, tako je tudi letošnja. Seno je hvala Bogu letos bilo povsod lepo in se je tudi lahko spravilo, ker je ravno v košnji bilo zelo ugodno vreme. Drugače pa je letos z otavo, kakor druga leta. Nekateri, ki so navadno otavo dvakrat kosili, še letos skoraj enkrat nimajo kaj. Neznosna in dolgo trajajoča suša je letos napravila na poljih in travnikih veliko škode. Travniki so izgledali čisto rdeče in ožgano od velike vročine, kakor da bi jih bil kdo posmodil. Žetev se je letos na nekaterih krajih prav dobro obnesla in bodo precej lepega zrnja dobili, na drugih krajih pa je zopet se slabeje obnesla. Ajda obeta biti lepa, kjer ji ni prevelika suša od začetka škodovala. S sadjem pa je letos slaba. Hrušek je zelo malo. Jabolke so še na nekaterih krajih precej polne, na drugih pa zopet ni nič. Še v labudski dolini, katera je dokaj bogata in rodovitna na sadju, iz katere se vsako leto uvaža mnogo sadja, zlasti v Nemčijo, je letos tudi malo sadja. Mošta bo letos toraj malo. Kmetje, kateri so prejšnja leta mošt prodajali, ga bodo morali še kupovati.

Kat. delavsko društvo za Prevalje in okolice priredi svoje mesečno zborovanje dne 8. kimovca, to je v petek na Malo Gospojnico, v prostorih gostilne p. d. pri Reismüller-ju popoldne po 4 uri. Na vzporedno je igra: „Pravica se je izkazala“. Igrali bodo prevaljski diletantje. Nastopili so že dvakrat pri zborovanju z igrami, ki niso bile slabo obiskane. Ker se pa le redkokedaj igra, zato upamo, da se v prav obilnem številu udeležite tega zborovanja vsi, delavci kakor tudi kmetje. Ne bo vam žal, če pridete. Pridite v tolikem številu, da bode cela dvorana, ki je velika, polna. K prav obilni udeležbi vabi vse odbor.

Pokrče. V soboto, dne 26. avg. se je zgodila blizu Št. Jakoba ob cesti velikanska nesreča. Najemnik na telenberškem gradu

Trabesinger je peljal v Celovec slamo na prodaj. Kar pridirja za njim avtomobil, — pravijo da se je peljal v njem tovarnar avtomobilov iz Dunaja, — zadene v moža, ki pade pod konja. Konj se prestraši, zdirja, potlači moža in voz naložen s slamo gre čez njega. V strašnih bolečinah je izdahnil čez dve uri ubogi mož. Sreča je bila, da še je bil spreviden s sv. zakramenti, katere mu je podelil domači g. župnik Greiner. Zapušča rajni ženo z osmimi nedorastlimi otroci. Uboga rodbina. Ljudje so čudno nevoljni, da se vendar enkrat ne odpravi nevarna vožnja z avtomobili, ki naredi toliko nesreče!

Iz Spodnjega Roža. Če pride tujec v naš kraj in sliši, kako se vsi govorimo lepo slovensko, bo rekel: Rožanov še tisoč let ne bodo ponemčili; če pa prašaš, kako je z berilom, se ti bo odgovorilo: saj slovenskega berila, izvzemši Mohorjevih knjig, tako ni dobiti, nemškega pa je dovolj na razpolago. Zato se moramo pač koj nemški ubijati. Res, med zasebniki ni veliko slovenskega berila, ali pogledjmo slovensko čitalnico v Glinjah, katera ima več kot pol tisoč knjig na razpolago. Možje, pomislite, če bi se ne dalo kako napraviti, da bi bil lahko vsak ud te čitalnice, čeravno smo več ur daleč od Glinj. Recimo v vsaki večji vasi, kjer je 10 do 20 udov, tam si izberemo svojega knjižničarja. Ta bo knjige iz čitalnice naročil in jih bo nam posojeval. Ko jih preberemo, jih vrne in oskrbi druge. Vsako leto enkrat pa bi se zbrali k skupni veselici, kjer se bomo lahko prav po domače razveseljevali. Pevsko društvo „Drava“, na katero so lahko ponosni vsi spodnji Rožani, nam gotovo ne bo odreklo, da bi nam ne zapelo katere. Na tak način bi slovenska čitalnica lahko razpela svoje peruti po vsej Rožni dolini in vsak bi lahko pristopil k društvu in bi, recimo, za eno krono na leto dobil dovolj berila vsake vrste. Knjige so poučne, zabavne in gospodarske, tako da lahko vsak dobi, česar želi, in tako po ceni, da more vsako dekle in vsak fant postati ud čitalnice. Zato možje, kateri imate veselje do berila, in vam je na srcu, da bi dobila mladina veselje do berila, zdramite se in posvetujte se s prijaznimi Glinjčani o tej zadevi. Morebiti, da se oglasi še kak drug in pove svoje mnenje. Kadar pa skliče čitalnica svoj občni zbor, tedaj pa pridite od vseh krajev, da se obudi veselje do slovenskega branja.

* * *

Kaj so otročiči? — V nekem gališkem mestecu je dala učiteljica učencem nalogo, naj opišejo, kaj so otročiči. Desetletno dekletce je napisalo tako-le: „Otročiči so najmlajši ljudje, kar jih je. Pri nas je samo po eden, in ko začenja tekati, pride drugi in je potlej otročiček. Na naši ulici je zelo mnogo otročičev. V vsaki hiši eden, in zdaj ko solnce sije, so vsi na ulici in se še le vidi, koliko jih je. V nekaterih vozičkih jih sedi po dvoje; eden ima glavico na eni strani, drugi na drugi; ti se imenujejo dvojčki in so si tako podobni, da misliš, če gledaš enega, da vidiš drugega. Otročiči so zelo mili in dobri, ko spe. Če jih pa umivamo, ali če se po noči zbude, pa vpijejo in treba hoditi ž njimi v eno in drugo stran in tresti jih in peti. Vsak je bil nekdanj otročič. Ded tudi, pa takrat ni bil tak kakor zdaj. Las še ni imel in tudi ne bele brade; tako pravi mama, ki ga je

že takrat poznala. Otročiči nimajo zob in v ustih nič drugega, kakor kazavec. Odkod se otročiči dobe, ni zatrdno znano. Eni pravijo, da jih prinese štokrlja, drugi pa, da se dobe pod zeljnatimi glavami.“

Deset zapovedi za otroke. Tajni svetnik Münch je izdal za nemško mladino navodila v obliki 10 zapovedi, ki pa veljajo za vsako narodnost. 1. Tvoja šola je mala država; bodi dober državljan v tej svoji državi, da postaneš človek, kakorsnega je treba domovini. 2. Spominjaj se, da prevzameš veliko zapuščino in bodi hvaležen vsem plemenitim ljudem, ki so ti jo zapustili, vsem velikim ljudem, ki so z delom svojega življenja tudi za te ustvarili večno trajna dela. 3. Nauči se biti v malih stvareh natančen, da boš mogel biti kedaj natančen v velikih stvareh; prični se zunanjemu redu, ki ti pripomore k notranji čistiljivosti. 4. Stremi za resnico, ne opravljaj svojih dolžnosti le na zunaj in ne zadovoljuj se samo z zunanjimi uspehi; ne uči se zaradi drugih, temveč misli na se in na to, kar bi rad veljal. 5. Ne laži kakor suznji, ki nimajo poguma, da bi povedali resnico, niti kakor hinavci, ki se hočejo povspeti, niti kot sleparji, ki tuje misli prodajajo za svoje. Ne bodi dvojezičen, ne delaj se pobožnega pred stariši, a druzega pred učitelji in tovariši. 6. Svojim součencem bodi dober tovariš, vdan in zvest, toda ne dopusti nobenemu součencu, da bi dobil oblast nad teboj. Ne prizadevaj si, da bi iz čistilakomnosti prehitel druge v učenju, toda glej, da boš na svojem mestu, kakor zahtevajo od tebe tvoje moči. 7. Ne zlorabljal svoje moči proti slabejšim in ne bodi ošaben proti revnejšim; vedi, da se že v mladih letih mora pokazati dobro sree. 8. Skrbi, da se tudi v mladinskih igrah dobro izvežbaš in da ostaneš svež in vesel vse svojo mladost; ljubi naravo z vsemi njenimi stvarstvi in ne daj, da ti domači opravki vzamejo to veselje. 9. Ako si kaj zagrešil ter moraš trpeti kaznen, ne obupavaj vsled tega ter ne bodi trdovraten; začni veselo z nova in lahko bodeš izbrisal sledove preteklosti. Naj se te ne loti sumljivost ter ne veruj, da so ti učitelji sovražni, ako so ti povzročili kako neprijetnost. 10. Razen opravila, ki si ga dolžan izvrševati, se prični še kakega posebno dobrega opravka, da boš pozneje med tistimi, ki si sami stavijo cilj, in ne kakor poslušnji, ki opravljajo le to, kar jim je naročeno.

Deset resnic o pijači. 1. Pivo, vino in žganje ni za zdravega človeka prav nič potrebno. Bolnikom se včasih priporoča za zdravilo, v kolikor nakaže zdravnik. 2. Spiritozne pijače, uživane v večji meri, opijanjajo človeka, a morejo povzročiti tudi naglo smrt vsled srčne kapi. Pivo je tembolj škodljivo, čimdalje ga uživaš. Za človeško zdravje najškodljivejše je žganje. 3. Opojne pijače razdražujejo in razburjajo živce, pijanci pozabljajo skoraj na glad. In vendar niso v stanu, da okrepijo telesne moči in da nadomestijo hrano. 4. Kdor pije opojne pijače, nakopava si razne bolezni; neprebavljivost želodca, upad črev, razširjenje srea, upad mozga in živcev. Sploh je pijanec vedno bolj sprejemljiv za razne bolezni kot trezen človek. 5. Spiritozne pijače so otrokom zelo nevaren strup, ker so otroški živci občutljivejši. Opojne pijače povzročajo pri otrocih razne telesne in duševne bolezni. Otroci postanejo leni, neobčutljivi in končno zreli za pijance. 6. Pijanstvo deluje v polni meri na mozeg, menjava v človeku čustva,

zatira plemenite misli, vzbuja takoj gabne in nečiste nagone ter privede do razuzdanosti in pokvarjenosti. 7. Pijanstvo uničuje duševne sposobnosti, je nevarno razumu in često privede do blaznosti. 8. Pijanstvo je zelo škodljivo za telesni in duševni razvitek potomstva. Pijančevi otroci so bolehnji, topi, često omedlevajo. 9. Pijanstvo je vzrok mnogih nesreč, hudodelstev, ubojev, samomorov. Pijanstvo napolnjuje bolnice, ječe in norišnice. 10. Najboljše sredstvo proti škodljivim posledicam pijanstva je popolna abstinenca, ker so med abstinenti navadno krepki in zdravi ljudje.

Posledica lahkomišelnosti. V Iglavi je dobil tovarniški delavec Vejnalek ukaz, da zakoplje tele, ki je poginilo za kužno boleznijo. Vejnalek je ukaz zvršil, toda zljubilo se mu je tako teleče pečenke, da je po noči tele izkopal ter mu odsekal pleče, ki ga je drugi dan pripravila njegova žena za pet oseb. Kmalu po obedu je postalo vsem petim slabo. Vejnalek je v pol uri umrl, ženo in otroke pa so prepeljali v bolnišnico, kjer jih upajo ozdraviti.

Visoka starost. V Svjehulci pri Bosanskem Novem živi kmet Božo Borevič, ki je nad 115 let star, vendar je zdrav in krepak, da opravlja vsa dela na polju kakor mlad mož. Zobe ima še vse čvrste, da orehe hrusta. Dasi je živel vedno v siromaštvu, vendar ni bil nikoli bolan. Oženjen je bil samo enkrat in s 70. letom je dobil zadnjega otroka. V svojem rojstnem kraju je bil nad 100 let pastir. V istem kraju je še več starčkov nad 100 let starih. Pojdim v Bosno!

Oblak se je utrgal in razdjal mesto. Nad cvetočim rudarskim mestom Guanajato v Mehiki se je utrgal oblak ter popolnoma razdjal mesto. Tudi več ljudi je utonilo. Vihar z nalivom je prišel povsem nepričakovano. Mesto leži v kotanji med hribi, s katerih je lila voda v takih potokih, da je segala v mestu preko trideset čevljev visoko. V kratkem času je bilo vse uničeno. Mnogo manjših hiš je hudurno valovje kar odneslo, večje hiše pa so se zrušile, tako tudi gledališče, ki je bilo šele pred kratkim zgrajeno za tri milijone mark. Valovi so udrli skozi okna v hiše ter pokopali v posteljah speče ljudi. Bajje je utonilo nad 1000 oseb.

Biseri cesarice Elizabete. New-Jorški list „Evening Sun“ pripoveduje, da je pokojna avstrijska cesarica Elizabeta imela krasne bisere, ki so pa tekom časa izgubili svoj blesk. A ta prvotni blesk morejo zadobiti le, ako se jih več časa drži v morski vodi. Sedaj se nahajajo v kletki, ki je globoko pogreznjena v Atlantskem oceanu, v kraju, za katerega znajo le dve ali tri osebe. Vsako leto hodita eden ali dva londonska zlatarja, da jih pregledata. Ko so jih pogreznili v morje, so rekli, da jih bo treba 30 let držati v morju, preden zadobe zopet prvotni blesk.

Grozen mož. Kmet Pörtl v vasi Bruch pri Monakovem je priznal, da je umoril 17 svojih otrok, ki jih je imel od dveh žen. Pripomnil je hladnokrvno: „To je le dobro; na ta način sem jim prihranil revščino na tem svetu.“ Pörtl je ubil tudi svojo prvo ženo. Kaj bi pisali nemški listi, ako bi kaj takega storil Slovenec!

Lužiški Srbi, stanujoči na Saksonskem in na Pruskem, so najmanjši slovanski narod. Dele se na gorenje in dolenje Srbe.

Vseh skupaj utegne biti 175.969. Izmed teh jih je 12.000 katoličanov, vsi drugi so protestantje. Središče gorenje-lužiških Srbov je Budišin, kjer so otvorili lani „Srbski matični dom“ in kjer imajo svojo srbsko cerkev Device Marije. Srbski katoliški duhovniki se izza leta 1706. vzgajajo v lužiškem semenišču v Pragi: tamkaj se navzemajo navdušenja za narodno delovanje. Nalogo, ki jo pri nas izvršuje družba sv. Mohorja, ima v Lužiških Srbih „Tovarstvo sv. Cirila in Metoda“, ustanovljeno l. 1863. od Mihaela Hornika. V gorenje-lužiških šolah na Saksonskem se poučuje samo krščanski nauk in čitanje po srbsko, ves drugi pouk je nemški.

Redek porod. V vasi Kumen v Torontalski županiji na Ogrskem je žena nekega kmeta porodila čudno dete. To bitje ima eno truplo in dve z lasmi gosto obraščeni glavi, štiri roke in dve nogi, a razun tega mu je iz hrbtenice izraščen petnajst centimetrov dolg rep. Dete, kateremu ni možno določiti spola, se je rodilo mrtvo ter je bilo odposlano na medicinsko fakulteto v Budimpešto.

Perzijski šah se boji groma in dežja. Iz Pariza javljajo, da, ko so se neki dan začeli zbirati oblaki ter jel padati dež, se je šah Musafir Edin, ki je bival pred kratkim tam, skrtil v svoje sobe v hotelu, kjer je bival, in toliko časa ga ni bilo videti, dokler ni prenehal dež. Okoli njega so stali njegovi dostojanstveniki, višji duhovnik pa je moral neprestano moliti. Ko je pregledoval šah v Louvru umetnine, je začelo grmeti in dež se je usul. Šah se je začel tresti, potem pa je s svojim spremstvom zbežal v hotel. Dokler se ni zjasnilo, ga ni bilo mogoče pregovoriti, da bi bil zapustil hotel.

Ni izgubil samozavesti. Paznik neke angleške jetnišnice je sedel sam v svoji uradni sobi, kar je nastal šum za njim. Obrnil se je in zagledal za seboj nevarnega hudodelca, ki je s težko železno palico zamahnil nad njim in dejal: „Ne ganiš se; jaz hočem uiti in če naredite kakšen vrišč, vas na mestu ubijem!“ Paznik je pa mirno odgovoril: „Mislim sem, da boste še le jutri odpuščeni.“ Kaznjenec ga je začuden pogledal. „Da, da,“ nadaljeval je paznik, „ali še ne veste tega? Zaradi lepega obnašanja so vas pomilostili. Ako hočete, lahko takoj greste. Čakajte, vam pokažem dotično pisanje, mislim, da ga imam tukaj!“ Med tem pogovorom je odprl uradnik predal svoje pisalne mize in v naslednjem trenutku je stal pred hudodelcem ter mu molil nabasan samokres pod nos.

Amerikansko maščevanje. Lansko leto je kupil neki milijonar iz Baltimore v kopalšču Long-Branch v najživahnejši ulici od ondotnega zemljetržca krasno vilo. Kmalu pa se je prepričal, da je bil grdo osleparjen, ker je vila bila le na oko lepa, v resnici pa ni nič vredna. Milijonar je sklenil originalno maščevanje. Na svojo vilo da obesiti veliko desko z napisom: „Brezplačna restavracija za zamorce“. Vila je oživela. Od ranega jutra do pozne noči se je drvilo okoli vile neštevilno zamorcev, ki so počenjali v pijanosti take škandale, da je vse bežalo iz lepe ulice. Ker pa je večina vil sleparskega zemljetržca, bil je ta najhujše udarjen. Cena hišam je grozno padla. Hiša, ki je bila prej vredna 250.000 K, ni vredna sedaj niti 100.000 K, ker ne mara nihče v njej stanovati.

Čudotvorni prašek.

Skalarjev Janez je bil znan daleč na okolo kot najhujši pretepač. Kjer je bil kak pretep, tam je bil Skalarjev Janez gotovo zraven. Seveda je imel radi tega marsikaj opraviti s sodnijo. Letos o pustu je bila tudi taka domača vojska. Najpogumnejši je bil Skalarjev Janez. Tudi sodnija je o tem zvedela. Ker se pa za take junaške čine zelo zanima, zato je poklicala našega Janeza k sebi, da bi iz njegovih ust izvedela, kaj in kako. — Z Janezom so šli vsi njegovi sobojevniki, prijatelji in sovražniki in ž njimi skoro pol vasi za priče. Med temi tudi stari Luka Slatnar.

Obravnava je končala in pogumne bojevnik je povabil sodnik na večerjo — v zapor. Stari Slatnar je še počakal, da je dobil plačano potnino za pričevanje, potem pa je krenil v gostilno h „Kavalinu“. — Koj pri vstopu mu je pogled obvisel na velikem rdečem lepaku. — Slatnar sede za mizo in naroči pol litra piva in porcijo golaža. Ko se napase in napoji, vzame iz zelo oguljene škatlje starinska očala, natakne si jih za ušesa in začne študirati velikanske črke na lepaku. „Hm“, pravi sam pri sebi, „moram pa vendar pogledati, kaj je tu gori napisano. Hm, črke so res velike, ali tako nekam meglene oči imam danes, ne vidim prav čisto. Ah, zdaj že vidim: Cirkus Zavata, danes zadnjikrat, velika predstava, slavni rokoborec „Ivan Grozni“. — Strela! to mora biti pa lepo! Še moj živi dan nisem bil v cirkusu, danes pa grem, naj bo kar hoče.“ — Z misli na delo.

Kmalu potem vidimo Slatnarja v cirkusu. Z velikim zanimanjem gleda učene konje, vratolomne telovadbe in druge take občudovanja vredne reči. — Naposled pa nastopi lepo počesan možicelj in naznani, da bo imelo slavno občinstvo priliko gledati borbo med dvema najmočnejšima človekoma na svetu, namreč med „Ivanom Groznom“ in nekima slavnim italijanskim rokoborcem.

„Ivan Grozni“, mož srednje rasti, ali zelo žilav, nastopi in zgrabi svojega nasprotnika, debelega velikana ter ga po kratkem ruvanju vrže ob tla.

Ko Slatnar to vidi, šine mu naenkrat neka misel v glavo, od veselja se plošči po stegnih in govori sam pri sebi muzaje se: „Hm, to je srečna misel, to bo pomagalo, ta bo odvadil Janeza pretepanja.“ Po dokončani predstavi se obrne stari Slatnar do nekega uslužbenca, češ, da bi rad govoril s slavnim rokoborcem „Ivanom Groznom“. Dolgo časa sta se pogovarjala „Ivan Grozni“ in stari Slatnar. Naposled sta si prijateljski segla v roke in stari Slatnar je dejal: „Pa hudega mu ne smete storiti, samo tako enmalo — za zdravje.“

Poldrugi mesec je sedel Skalarjev Janez v zaporu, o Veliki noči pa je prišel domov. Velikonočni pondeljek je bilo v krčmi „Pri žejnem slaniku“ vse polno pivcev, med temi tudi stari Slatnar in Skalarjev Janez. Pili so in kadili. Stari Slatnar je pripovedoval svojemu sosedu o varčnosti rajnega Grabeža. „Malokateri človek“, tako je govoril, „rečem ti, malokateri človek je bil tako varčen, kakor ranjki Grabež. Samo enkrat v letu, namreč o Veliki noči, si je kupil „pakele“ tobaka za štiri krajcarje, debelega seveda. In kako je tisti tobak porabil! Najprej je čikal, ali čik ni nikdar pljunil na tla, ampak stavil jih je sušit, potem je tiste posušene

čike kadil in pepel ponosljaj. Ta je bil varčen, kaj ne?"

Kar se odpro vrata in v sobo stopi človek srednje rasti z velikansko krošnjo na hrbtu. „Hej, krošnjar, kaj pa prodajaš, pokaži!“ zavpije nad njim Skalarjev Janez. „Ej, fantje, le počasi!“ odgovori krošnjar, „take reči imam, da mi bodete vse poknili. Glejte, tu imam nek čudotvoren prašek. Kdor ta prašek izpije v kozarec vina, ta postane takoj tako močan, da lahko zmaga največjega junaka.“ „Ali mene tudi?“ zareneči Skalarjev Janez. „Tudi tebe in vsakega, tudi če bi bil desetkrat močnejši od tebe.“ „Hoho, ta pa je bosa“, reče Janez. „Bomo videli“, reče krošnjar ter si natoči kozarec vina, ki mu ga je med tem prinesel krčmar, potem nadaljuje: „Glejte, ta le prašek stresem v vino in izpijem, tako, sedaj sem jaz najmočnejši med vami.“ „Ne laži!“ zavpije Janez, „če ne se vzdignem.“ „Prosim, le vzdigni se,“ pravi krošnjar. „Jezik za zobe, če ne te denem na kolena in ti jih naštejem petindvajset,“ zatuli Janez. „Ali pa jaz tebi“, odvrne mirno krošnjar. „Kaj? ti meni? ti krota!“ zarjove Janez in skoči proti krošnjarju.

Niti eno minuto ni trajala borba in že je imel krošnjar Janeza na kolenih in mu jih je v resnici naštel petindvajset. Ves zasopljeno vstane Janez, popravi si hlače in — smuk skozi vrata. Ostali pivci so strmeč z odprtimi ustmi gledali strahovit učinek čudotvornega praška. Seveda je krošnjar prodal takoj vse praške, po pet kron vsak prašek, in skupil za nje lep dobiček. Ko pa se je poslovil od pivcev, sta si skrivaj pomežiknila stari Slatnar in krošnjar — „Ivan Grozni“.

Osem dni ni prišel Janez na spregled, naposled je vendar krenil v krčmo. Komaj ga zagleda Matijev Jaka, se hitro postavi pred njega, strese dva praška v vino ter v enem dušku vse skupaj izpije. Nato zaničljivo pogleda Janeza, skremži obraz kakor od bolečin in se začne z zasmehovalnim izrazom drgniti po zadnji plati. Divje zatuli Janez in skoči nad Jaka. Ta hip zavpije stari Slatnar: „Janez, stoj! ali nisi videl? Dva praška je izpil.“ Janez obstoji kakor okamenel, potem pa se prihuli in zbeži iz gostilne. Korajžen je bil, ali čudotvornega praška se je vendar bal.

Tudi drugi fantje se niso več pretepali med seboj. Vsak si je mislil o svojem nasprotniku: Kdo ve, koliko praškov je izpil? ... „P. L.“

Tak je svet.

(Napisala Marica Kralj.)

Oče je imel dve hčeri. Ko sta odrasli, ju omoži, rekši svoji ženi: „Mati, dajva hčerama vsaki polovico premoženja, bosti že skrbeli za naju“. Žena meni: „Ne, počakajva do smrti“. Pa oče le prigovarja in konečno se da mati preprositi. Hčeri dobiva vse premoženje.

Dobra dva meseca so bili dobri stariši res preskrbljeni pri svojih hčerah. Pa ni trajalo dolgo, da sta se obe naveličali starega očeta in matere, češ saj nimamo od njih nobene koristi, pa naj si pomagata, kakor si moreta. Izpodili sta stariše in se nista dalje menili zanje. Niti obiskat jih nista prišli več.

To je kaj žalilo očeta. S povešeno glavo in upadlim obrazom je taval okoli in lastnih otrok ga je bilo sram. Ves zmeden sreča

nekega dne prijatelja, starega znanca in skušenega moža. Na njegovo vprašanje mu razodene, kako se mu godi na stara leta, kako ga je vse zapustilo in kako ga niti lastne, dobro omožene hčere ne marajo obiskovati. „O, tu se da pomagati“, vsklikne prijatelj, ki je dobro poznal ta nevhvaležni svet. „Tu imaš za prvo silo nekaj goldinarčkov. Pripravi dobro kosilo, povabi svoji hčeri, njihove moža, pa še mene navrh“.

Očka je ubogal, dasi ni znal prav zakaj. Ko so se že vsi dobro najeli in napili, prinese očetov prijatelj kar naenkrat lepo škrinjico na mizo pred starega očeta in reče: „Ker vem, da si potreben, ob enem pa tako dober, da me vabiš na svoje gostije, evo ti škrinjico denarja: meni ni tako neizogibno potrebna, tebi bo pa gotovo dobro došla do smrti“.

Ko odnese oče lepo škrinjico v sosedno sobo, sta se hčeri zadovoljno namuznili proti svojima možema: „Oho, sedaj pa ima oče denarja. Tega ne smemo pozabiti; na vsak način moramo gledati, da nam zapusti to škrinjico“. Pozno zvečer sta se ločili od očeta.

Od tega časa dalje ni bil oče več sam in zapuščen. Hčerki sta ga pogosto obiskovali in se kazali jako prijazne.

Ko je za nekaj let zatisnil oče svoje trudne oči k večnemu počitku, je bila prva pot hčera po škrinjico. Našli sta jo, bila je jako težka in polna — kamenja.

Tak je svet, lačen denarja.

Listnica uredništva.

Sp. Dravograd: Ohžalujemo, da v tem slučaju morate poklicati sanjijo na pomoč.

Popolno prepričanje, da imajo lekarnarja Thierryja kapljice in Centifolio mazilo

pri vseh notranjih boleznih. influenci, katarju, krčih in vnetjih vsake vrste, oslabeledostih, slabem prebavljanju, ranah, telesnih poškodbah itd. najbolj uspešno sredstvo, vam lahko napravi, da naročite kapljice, ali na željo samo poštine prosto knjigo, v kateri je na tisoče originalnih zahvalnih pisem. 12 malih ali 6 podvojenih steklenic 5 K; 60 malih ali 30 podvojenih steklenic 15 K. — Dva lončka centifoliosasila 3 K 60 v s poštnino in zabojem. Prosim naslovite: „Lekarna A. Thierry-a v Pregradi pri Rogatcu“. Ponarejalci in še enkratni prodajalci se sodnijsko zasledujejo. 1—4 18

Ponos vsake gospodnje je dobra kava.

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

se ne bi smela pogrešati več v nobenem gospodinjstvu, kadar se napravlja kavina pijača.

ooo

Zahtevajte le izvirne zavoje z imenom KATHREINER.

Pozor! Čitaj! Bolnemu zdravjel

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

60 stekleničic (5 ducatov) 18 K. — Manj kot 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel: Se rabi z vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti sušici, zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstranjuje goste sline ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsni in pljučnih bolečinah. — **Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 K 40 v; 4 originalne steklenice 5 K 80 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v.**

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom: 17 6—26

P. Jurišic, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Pozor! Čitaj! Slabemu — moč!

Pakraške kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjuje mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse boleti na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni ženski hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **Peter Jurišic, lekarnar v Pakracu števil. 101, Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštnim povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): **12 stekleničic (1 ducat) 5 K, 24 stekleničic (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleničic (3 ducati) 12 K 40 v, 48 stekleničic (4 ducati) 16 K.**

Čitaj! — Naroči! — Ne bo Ti žali!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

8-12

Dunajska cesta 19. = v Medjatovi hiši v pritličju = Dunajska cesta 19.

vsprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premiönin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbli in
3. za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaji:

- a) zavarovanje na doživetje in smrt, Jednostavna zavarovanja za slučaj smrti, na doto in rento, ljudska zavarovanja z mesečnim plačilom zavarovalnice po 50 vin, 1, 2 3 in 4 K in daje po neprisiljenih vlogah v oddelku „Rentna hranilnica“ deželne zavarovalnice zelo praktično starostno in rentno preskrbo;
- b) zavarovanja proti vsakovrstnim nezgodam (telesnim poškodbam) in nezgodam na potovanju na suhem in na vodi ter jamstvena zavarovanja vsake vrste.

Pojasnila daje za Štajersko glavno poverjeništvu v Mariboru, Fabriksgasse 21, ter postreže ako se zahteva, tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovaneem popolno varnost.

Svoji k svojim!

Slovinci! pristopajte k domači zavarovalnici!

Razne
uradne pečate
KUVERTE
priporoča
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Cement najboljših vrst,
kakor tudi **smodnik**

prodaja na debelo in drobno po najnižjih cenah
18 1-9 trgovina

pri Smolniku v Prevaljah.

Za veleč. duhovščino in samostane se priporoča
cerkveno laneno platno v vseh potrebojočih širinah. Bombažne tkanine
in pravo Rumburgarsko laneno platno za telesno in posteljno perilo.

Velika izbira črnih štofov n. pr. Peruvien, Dosking, Brasil, Kamgarnov v vsih
kakovostih za talarje, obleke, površnike i. t. d.

Velika zaloga izgotovljenih oblek n. pr. salonskih oblek, površnikov i. t. d.

Fine Atlas-Satin posteljne odeje, z lepo belo podvleko podšite, komad 3 gld.
do gld. 3-50; k odeji spadajoče površne rjuhe ali prti iz fine „Linzer“ tkanine, komad po
gld. 1-70 do 2 gld. — Zanesljivo pravo lanene žepne robce, čisto bele in z barvanimi robi.

Telesno, posteljno perilo, kakor tudi talarji, obleke in površniki se na željo po meri
pod popolnim jamstvom dobrega dela izvršujejo pri našem narodnem krojaču.

Vzorec se na željo takoj odpošljejo. — Poštna naročila točno in zanesljivo.

S spoštovanjem

tovarniška zaloga manufakturnega blaga

„pri Amerikancu“

Grajski trg 2 — MARIBOR — Grajski trg 2

Alojzij Gniusek.